

Pelerinaj la Czestochowa
August 2019
Mesajul lui Julián Carrón

Dragi prieteni,

De ce să mergeți în pelerinaj la Czestochowa? Doar cine își dă seama de natura gestului poate avea rațiunile adecvate pentru a adera la el.

E semnificativ deja chiar faptul că durează de atâția ani – nu e deloc scontat –, înseamnă că propunerea a interceptat și interceptează încă o nevoie, într-un moment de cotitură decisiv pentru viață: sfârșitul liceului sau al universității.

E greu ca alte gesturi să ne poată rechema la adevărata noastră nevoie mai mult decât un pelerinaj lung, pe jos, datorită solicitării și efortului pe care acesta le presupune. Îmi amintesc mereu o frază a lui Giussani: «O persoană care a trăit în mică măsură impactul cu realitatea fiindcă, de exemplu, n-a fost nevoită să facă prea multe, va avea un sentiment slab al propriei sale conștiințe, va percepe mai puțin energia și vibrația rațiunii sale» (*Sensul religios*, Editura Arhiepiscopiei Romano-Catolice, București 2000, p. 157).

Poate adera la propunere cine a intuit că aceasta poate fi adecvată propriei nevoi. Dar această intuiție poate fi verificată doar dacă mergi în pelerinaj. Biserica a văzut mereu pelerinajul ca fiind o paradigmă a existenței: viața este o stradă, un drum. Oamenii din Evul Mediu vorbeau despre *homo viator*, omul pelerin. Deci, a merge la Czestochowa e pentru a vă da seama de natura vieții, așa cum a amintit Papa când a telefonat la începutul Pelerinajului de la Macerata la Loreto: «A peregrina înseamnă a merge. Înseamnă a face într-o seară ceea ce se face o viață întregă: să mergi înainte». Toată viața! Dar ce anume înseamnă să mergi înainte? Papa Francisc a fost foarte precis: înseamnă să mergi «la întâlnirea cu plenitudinea. Plenitudinea lui Isus» (8 iunie 2019).

Cineva s-ar putea gândi: «Eu am deja rațiunile clare cu privire la intențiile mele, am un drum clar delimitat, am o iubită, practic viața mea e rezolvată». Dar atunci de ce să mergi? Pentru a descoperi că nu ești niciodată rezolvat, pentru că nevoia e atât de profundă încât nicio imagine pe care ne-o facem noi nu este suficientă pentru a o satisface pe deplin. Așa cum știm, nevoia inimii nu se stinge niciodată prin tentativele noastre solitare.

Pelerinajul vă amintește că nu sunteți singuri, că nu sunteți abandonați în propriile voastre mâini, cu propriile voastre tentative, fiindcă cineva vă spune: «Să mergem, să mergem împreună să descoperim cum se poate trăi». Dacă veți acorda încredere fărâmei de conștiință care este în voi, îi veți permite lui Cristos și Fecioarei să răspundă la dorința voastră de viață de viitor.

Astfel veți descoperi că doar Cristos poate răspunde la nevoia infinită a inimii. Așa cum spune tot don Giussani: «Cristos, într-adevăr, se arată ca răspuns la ceea ce sunt „eu”», adică la nevoia noastră umană, «și doar o conștientizare atentă, dar și tandră și pasionată, a mea însumi, mă poate deschide și predispune la a recunoaște, a admira, a mulțumi, a-L trăi pe Cristos. Fără această conștientizare chiar și numele lui Isus Cristos devine un simplu nume» (*La originea pretenției creștine*, Ed. Meridiane, București 2002, p. 9).

De aceea, priviți cu seriozitate nevoia voastră și acest lucru vă va umple de motive pentru a merge. Pelerinajul va fi pentru fiecare dintre voi un gest mare de cerere: să puteți trăi la înălțimea

acelei plenitudini pe care ne-o dorim cu toții și pe care Cristos a adus-o în lume. Pentru a porni nu trebuie să fiți deja în regulă, nu e nevoie să fiți în regulă. Voi mergeți în întâmpinarea plenitudinii tocmai pentru că nu vă simțiți în regulă.

Recent am dat peste o scrisoare publică adresată lui Bernard-Henry Lévy, scrisă de romancierul francez Michel Houellebecq: «Mi-e destul de greu să admit că am simțit tot mai adesea dorința de a fi iubit. Un minim de gândire mă convingea, evident, de fiecare dată, de absurditatea unui asemenea vis [...]. dar gândirea nu putea face nimic, dorința persista și trebuie să mărturisesc că persistă și acum». Autorul este emblema nihilismului, pentru care totul pare că sfârșește în neant; gândirea sa îi spune că este o absurditate chiar și numai să gândești așa ceva, «dar gândirea nu putea face nimic», pentru că «dorința persista și trebuie să mărturisesc că persistă și acum» («Viața este rară», de F. Sinisi, *Tracce*, n. 6/2019, p. 65). Timpul scoate în evidență că dorința de plenitudine care ne constituie persistă chiar și într-un om care gândește că totul se termină în neant. Timpul face mai evidentă ireductibilitatea exigențelor noastre.

Fiecare trebuie să decidă dacă să aibă încredere în propriile gânduri sau în ceva ce persistă, în pofida tuturor limitelor noastre și a fragilităților noastre: o exigență ireductibilă de viață. În mijlocul prăbușirii generale există ceva ce nu se prăbușește. Voi mergeți la Czestochowa ca să favorizați acest „ireductibil” care se află în voi.

Să ne gândim un pic la experiența noastră: uneori ne surprindem că anumite dinamici, care nu ne aparțineau, încep să devină ale noastre, rămânem uimiți când vedem anumite roade ale vieții noastre. Sunt dinamici și roade pe care nu ni le-am dat noi, pentru că au crescut în noi prin participarea la un loc, la comunitatea creștină, înăuntrul vieții Bisericii.

Mergând spre Fecioara Neagră, amintiți-vă că, pentru a ne ajuta să înțelegem la ce anume ne cheamă – care sunt roadele pe care vrea să le genereze în noi –, Misterul nu ne lasă fără semne. Uneori este foarte discret în sugestiile pe care le face și depinde mult de disponibilitatea noastră de a urma semnele pe care El le pune în calea noastră. De aceea, fiți atenți, ca să vă lăsați surprinși de ceea ce veți vedea, de întâlnirile pe care le veți trăi.

Vă mulțumesc pentru mărturia pe care o dați prin decizia voastră de a concluziona studiile de liceu și de facultate printr-un pelerinaj atât de provocator.

Primiți exigența de plenitudine pe care o aveți – pe care o avem – în inimă și duceți-o la Fecioară și pentru mine. Mulțumesc

Julián Carrón